

ת"פ 35406/10/12 - מדינת ישראל נגד סימפרק בע"מ, אלנה רוזה

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ת"פ 35406-10-12 מדינת ישראל נ' סימפרק בע"מ ואח'
בפני כבוד השופט דניאל גולדברג

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ישראל שניידרמן
נגד
1. סימפרק בע"מ
2. אלנה רוזה ע"י ב"כ עו"ד יאיר ארן
המאשימה
הנאשמים

הכרעת דין

1. החלטתי לזכות את הנאשמות מן העבירות שיוחסו להן באישום הראשון בכתב האישום המתוקן, ולהרשיען בעבירה שיוחסה להן באישום השני. להלן טעמיי:

הנאשמות

2. הנאשמת 1, חברת סימפרק בע"מ, הינה חברה שמפעילה מתקני שעשועים ובהם פארק "מיני ישראל" ליד לטרון (להלן: "החברה").
3. הנאשמת 2 הינה בעלת המניות היחידה בחברה ודירקטורית בה.

האישומים

4. בכתב האישום המתוקן הואשמו הנאשמים בשני אישומים, כאשר החברה הואשמה כמבצעת עיקרית של העבירות ואילו הנאשמת 2 הואשמה בהפרת חובתה כמנהלת לפקח ולבצע כל הניתן למניעת העבירות על ידי החברה.
5. בגדרי האישום הראשון הואשמה החברה באי מילוי אחר דרישת מפקח עבודה לפי סעיף 15ג(ב) לחוק שכר מינימום, התשמ"ז-1987, בכך שלא התייצבה לחקירות אליהן זומנה במכתבי זימון שקיבלה הנאשמת 2 בתאריכים 8.11.11, 30.4.12 ו-20.5.12 ולא מילאה אחר דרישות להמצאת מסמכים שקיבלה הנאשמת 2 מתאריכים 5.7.11, 16.8.11, 14.2.12 ו-28.3.12. כאמור, הנאשמת 2 מואשמת בהפרת אחריות מנהל לעשות כל שניתן למניעת עבירה של אי מילוי אחר דרישת מפקח, לפי סעיף 15ג(ב) לחוק שכר מינימום יחד עם סעיף 15 לחוק.
6. בגדרי צאישום השני מואשמת החברה באי מסירת תלוש שכר עד המועד הקובע בניגוד להוראות סעיפים 24ג(ג)

ו-25ב(א)(1) לחוק הגנת השכר, התשי"ח-1958, בכך שהעסיקה בפארק מיני ישראל את העובד דור בן שמואל בין 29.5.09 עד ליום 7.8.10, אך לא מסרה לו תלושי שכר עבור החודש 4/10, 5/10 ו-8/10. כאמור, הנאשמת 2 מואשמת בהפרת חובת הפיקוח ובאי ביצוע כל כל שניתן למניעת העבירה בידי החברה, לפי סעיף 26(ב) לחוק הגנת השכר.

תשובת הנאשמות לאישומים

7. באשר לאישום הראשון, הנאשמות מודות בכך שביום 8.11.11 התקבלה אצל הנאשמות מכתב זימון לחקירה נושא תאריך 27.10.11, לפיו הוזמנו הנאשמות לחקירה ליום 13.11.11, וכי בפועל לא התייצבו לחקירה בתאריך לו הוזמנו. עם זאת, לטענתן מיד עם קבלת ההזמנה לחקירה, הנאשמת 2 העבירה את מכתב הזימון לרואה החשבון של החברה, אשר שוחח עם נציגת המאשימה שביקשה מרואה החשבון להמציא רשימת עובדי החברה, וכי לאחר שהרשימה הועברה באופן מידי, הודיעה נציגת המאשימה לרואה החשבון כי העניין "סגור" וכי הנאשמות פטורות מלהתייצב לחקירה.

8. הנאשמות כופרות בכך שנמסרו להן דרישות להמצאת מסמכים בתאריכים 14.2.12, 28.3.12, וכופרות בכך שנמסרו להן מכתבי זימון לחקירה בתאריכים 30.4.12 ו-20.5.12.

9. אשר לאישום השני, טענו הנאשמות כי החברה נוהלה על ידי שניים: הנאשמת 2 ומר רן הופמן. בחלוקת התפקידים ביניהם, מר הופמן (שהיה בעת ההיא גם בן זוגה של הנאשמת 2), היה אחראי על פרוייקט מיני ישראל, ולמעשה ניהל אותו. בכל תחילת חודש היה מר הופמן מעביר לנאשמת 2 את דוחות הנוכחות של העובדים במיני ישראל והנאשמת 2 הייתה מנפיקה תלושי שכר ושיקים לכל עשרות העובדים שהועסקו בפרוייקט, באמצעות רואה חשבון, והייתה מוסרת למר הופמן את התלושים על מנת שימסרם לעובדים. למיטב ידיעת הנאשמות, כל העובדים קיבלו תמיד את שכרם ואת התלושים, ומעולם לא קיבלו הנאשמות כל פנייה מעובדים בעניין זה.

האישום הראשון

10. מהראיות שלפנינו עולות העובדות הבאות שאין במחלוקת:

א. בעקבות תלונה בכתב מיום 8.12.10 של עובד החברה דור בן שמואל (מוצג נ/1), נשלח ביום 5.7.11 לנאשמות, לכתובת חרוב 17/1, חיפה (שאין חולק שהיא כתובת מגוריה של הנאשמת 2), מכתב דרישה למסירת מידע בו נאמר כי הנאשמות נדרשות להמציא לרשויות החקירה עד ליום 28.7.11 רשימת עובדים מלאה ורשימת כל האתרים בפריסה ארצית בהם מועסקים עובדים על ידי החברה, תוך פירוט ימי ושעות פעילות של העובדים בכל אתר.

ב. מכתב הדרישה מיום 5.7.11 חזר למאשימה כ"לא נדרש".

ג. מכתב דרישה זהה למכתב מיום 5.7.11 נשלח על ידי רשויות החקירה לאותה כתובת ביום 16.8.11, ואף הוא חזר כ"לא נדרש".

ד. רשויות החקירה פנו למשרד חקירות "אלמוג חקירות" על מנת שיבצעו מסירה של מכתב זימון לחקירה תחת אזהרה לנאשמות מיום 27.10.11, בו עמוד 2

נדרשו הנאשמות להתייצב לחקירה לפני המפקחת שרית בן חיים במשרדי המאשימה בירושלים. כעולה מתשובת הנאשמות לאישום הראשון, אין מחלוקת כי ביום 8.11.11 ביצע אמיר בלאן, שעיסוקו ב"מסירות משפטיות" ואשר מספק שירותים ל"אלמוג חקירות", מסירה של מכתב הזימון לחקירה מיום 27.10.11 לנאשמת 2 בביתה ברחוב חרוב 17/1, חיפה, וכי הנאשמת 2 ידעה כי היא מוזמנת לחקירה ליום 13.11.11.

ה. ביום 10.11.11 העבירו הנאשמות בפקס. למפקחת שרית בן חיים רשימת עובדים בהמשך לשיחתה עם רואה החשבון של החברה (מוצג מ/16).

ו. ביום 13.11.11 ביצעה המפקחת שרית בן חיים, אליה הוזמנו הנאשמות לחקירה כאמור, תרשומת של שיחת טלפון שהתקיימה ביום 10.11.11, כדלהלן:

"בתאריך 10.11.11 בשעה 9:45 התקשרו משרד רו"ח שמטפל בחברת סימפרק מטלפון 04-8660198, ואמר שאלנה רוזה קיבלה זימון לחקירה. הסברתי שלא סיפקו את רשימת העובדים ובמידה ויספקו נשקול את ביטול החקירה לעת עתה. באותו היום נשלח בפקס רשימת עובדים סומנו על ידי ש.ב. 2-4. אני ראיתי את הנייר רק ביום א' 13.11.11. אלנה רוזה לא הופיעה לחקירה שזמנה אליה למרות שלא ביטלתי אותה".

המחלוקות בקשר לאישום הראשון

11. הצדדים חלוקים בשאלה אם באי התייצבות של הנאשמות לחקירה ביום 13.11.11, בהתאם למכתב הזימון מיום 27.10.11 שנמסר להן ביום 8.11.11, מקיימת את יסודות העבירה של אי מילוי אחר דרישת מפקח עבודה לפי סעיף 15 לחוק. בעניין הגנת הנאשמות מבוססת על טענתן כי המפקחת שרית בן חיים הודיעה לרואה החשבון של החברה כי הנאשמות פטורות מהתייצבות לחקירה בעקבות המצאת רשימת העובדים.

12. באשר לטענות המאשימה בדבר אי מילוי אחר דרישות מפקח עבודה שמבוססות על דרישה להמצאת מסמכים מיום 2.2.12, ומסמך נוסף שהועבר לביצוע מסירה ביום 15.3.12 ומכתבי זימון לחקירה מיום 15.4.12 ו-20.5.12, המחלוקת בין הצדדים מתמקדת בשאלה העובדתית אם מכתבים אלה נמסרו לנאשמות.

13. הצדדים חלוקים בשאלה מהי המשמעות של חזרת שתי הדרישות להמצאת מסמכים מיום 5.7.11 ו-16.8.11 מבלי שנדרשו.

אי התייצבות לחקירה ביום 13.11.11

14. לאחר ששמעתי את עדויותיהן של המפקחת שרית בן חיים ושל הנאשמת 2, אני סבור כי קיים ספק סביר לגבי התקיימות היסוד הנפשי של העבירה המיוחסת לנאשמות ביחס לאי ההתייצבות לחקירה ביום 13.11.11.

15. על פי רישום של המפקחת בן חיים במזכר (מ/4), היא לא פטרה את הנאשמות מהתייצבות לחקירה בעקבות קבלת רשימת העובדים מהנאשמות.

16. עם זאת, אני מקבל את עדותה של הנאשמת 2 לפיה הבינה בתום לב מרואה החשבון כי היא הופטרה מהתייצבות לחקירה.

17. האפשרות של "ביטול החקירה" בעקבות המצאת רשימת עובדים עלתה בשיחה בין המפקחת שרית בן חיים לרואה החשבון של החברה, כפי שעולה ברורות ממוצג מ/4.

18. טענת הנאשמות כי רואה החשבון שלהן הבין כי הן הופטרו מהתייצבות לחקירה ביום 13.11.11, ומסר להן על כך, נתמכת בעדותה של המפקחת שרית בן חיים בחקירתה הנגדית:

**"ש. האם יכול להיות שאמרת לו שהזימון לחקירה הוא בגלל שלא שלחו את המסמכים שהתבקשו, ומסרת לו שהוא מתבקש לשלוח רשימה של עובדי החברה, נתת לו את מספר הפקס ואמרת לו שאם הם שילחו אז תבטלי את החקירה?
ת. כן. על אי-מילוי דרישה.**

**ש. האם נכון שקיבלת למחרת היום את המכתב מ/11?
ת. כן.**

**ש. ולכן מבחינתך זה בסדר שהיא לא הגיעה לחקירה ב-13.11?
ת. נכון. לגבי אי מילוי הדרישה.**

ש. זה בסדר שהיא לא הגיעה לאחר ששלחה רשימת עובדים.

ת. זה לא בסדר שהיא לא הגיעה. היא הייתה צריכה להגיע.

ש. קודם אמרת לי שבשיחה עם הרו"ח אמרת לו שאם הוא ישלח את מה שביקשת, רשימת העובדים, היא פטורה מלהגיע לחקירה הזאת.

ת. זה היה אחרי שהיא כבר לא הגיעה לחקירה. זה כבר לא רלוונטי.

ש. הזימון היה ב-8.11. החקירה ב-13.11. הוא מדבר איתך ב-10.11. כלומר לפני החקירה.

ת. בסדר.

ש. אז למה זה לא רלוונטי?

ת. סליחה. חשבתי שבאותו יום.

ש. אז זה בסדר שהיא לא הגיעה לחקירה אחרי שנשלחה הרשימה.

ת. נראה לי שכן."

19. הנאשמת 2 העידה כי רואה החשבון ששוחח עם המפקחת שרית בן חיים נפטר, והמציאה תעודת פטירה מיום 4.12.12 (מוצג נ/2). לפיכך לא ניתן היה לתמוך את גרסת הנאשמות בעדות רואה החשבון.

20. עם זאת, די באמור לעיל כדי לקבוע כי עדותה של הנאשמת 2 לפיה הבינה מרואה החשבון כי הנאשמות הופטרו מהתייצבות לחקירה ביום 13.11.11 בעקבות העברת רשימת העובדים, היא גרסה סבירה ואמינה.

21. אשר על כן יש לזכות את הנאשמות מהאישום הראשון ככל שהוא נוגע לאי התייצבות לחקירה ביום 13.11.11 על פי מכתב זימון מיום 27.10.11 שנתקבל אצל הנאשמות ביום 8.11.11.

אי מילוי דרישות להמצאת מסמכים ולהתצייבות לחקירות מתאריכים 2.2.12, מכתב נוסף שהועבר למסירה ב-15.3.12, 15.4.12 ו-20.5.12

22. כאמור, המחלוקת לגבי ההאשמות באי מילוי דרישות מפקח בקשר למכתבים הנדונים מתמקדת בשאלה אם מסמכים אלה נמסרו לנאשמות.
23. המאשימה הביאה לעדות את מר שאדי שאכר, שעיסוקו בביצוע "מסירות משפטיות", ואף הוא נותן שירותים למשרד החקירות "אלמוג חקירות".
24. מר שאכר העיד כי ביצע את מסירת מכתבי הדרישה הנדונים לנאשמת 2, אך היא סירבה לאשר בחתימתה קבלתם. המאשימה הגישה באמצעות העד העתקים של שלושה מתוך ארבעת מכתבי הדרישה (המכתבים מ-2.2.12, המכתב הנוסף שנשלח למסירה ביום 15.3.12 ומכתב מיום 15.4.12) כשהם מוטבעים בחותמת של מר שאכר תוך ציון תאריכים השונים בהם טען מר שאכר כי בוצעה המסירה של המכתבים השונים לנאשמת 2 (14.2.12, 28.3.12, 30.4.12) כשלצד החותמת כתב מר שאכר "**מקבלת אלנה, חתימה: סירבה לחתום**". לגבי אותם שלושה מהמסמכים הגישה המאשימה תצהירים של מר שאכר שנחתמו על ידו בין יום לארבעה ימים לאחר התאריך בו נטען כי בוצעה המסירה.
25. לגבי הדרישה להתייצב לחקירה מיום 20.5.12, לגביה נטען בכתב האישום כי הנאשמות לא התייצבו ובכך לא מילאו אחר דרישת מפקח עבודה - לא הציגה המאשימה ראיות כלשהן.
26. הנאשמת 2 הכחישה כי היא קיבלה מכתבים כלשהם ממר שאכר וסירבה לאשר קבלתם בחתימתה. להלן עדות הנאשמת בעניין זה:

"אני מנהלת עסק. יש המון דואר רשום. אני ל יודעת מאיפה בא דואר רשום. אם אני אתחיל לא לקבל דואר רשום, אי אפשר לנהל עסק. בדואר רשום שולחים גם הזמנות עבודה, שיקים, אין לי שום דרך לדעת את תוכן המסירה. יש רק מספר פריט. אם מדברים לי על הדלת, כי אני בדרך עד 20:00 לא בבית, אז אני מקבלת את זה או בת.ד. או בהדבקה, אז ביום ו' בבוקר אני אוספת את הדברים האלה. יש שמגיעים הביתה אחרי 20:00. אני לא יודעת מה מביאים לי. אין שום סיבה שאני לא אפתח דלת. כמעט כל חודש יש איזו מסירה. אין לי עוד משפט שאני מנהלת. אפילו הייתה לי איזושהי בעייה, לא רצחתי אף אחד, לא היכיתי, אין לי בעיה רצינית לסרב לקבל דואר. מה שמאשימים אותי זה שאני לא מסרתי תלוש משכורת. אז להסתבך בנוסף, לא לקבל איזה דואר מבית משפט? זה להסתבך ברמה כזאת שלא ניתנת להשוואה למה שמאשימים אותי. אני מנסה למצוא הגיון בכל דבר שאני עושה. מבחינתי, אפילו נניח שלא נתתי תלוש, אני לא מודה, אבל אפילו, אז בשביל מה אני צריכה להוסיף לזה דברים פי כמה יותר כבדים?"

27. לאחר ששמעתי את עדותם של שאכר שאדי ושל הנאשמת 2 הגעתי למסקנה שקיים ספק סביר בדבר מסירת המסמכים הנדונים לנאשמות (מסמך מיום 2.2.12, מסמך שנשלח למסירה ביום 15.3.12 ודרישה להתציבות לחקירה מיום 15.4.12) (כאמור, לגבי הדרישה להתייצב לחקירה מיום 20.5.12 כלל לא הובאו ראיות מטעם המאשימה בדבר מסירת מכתב הדרישה).
28. הנאשמת 2 תיארה את רקעה האקדמי והמקצועי ואת עיסוקיה, אשר כוללים הוראה במכללות. בעבר עסקה, במקביל לניהול החברה הנאשמת, בהוראה במכללת נתניה ובמכללה בכרמיאל, ובמועדים הרלוונטיים לאישום הראשון היא עבדה בהוראה במכללה בכרמיאל. לדבריה, היא ככלל חזרה לדירתה בחיפה החל מהשעה 20:00.

29. מר שאכר לא ציין ברישומים שערך בדבר מסירת המכתבים לנאשמת 2, את שעת מסירת המסמכים.
30. מר שאכר גר בבועינה נוג'ידאת. לדבריו, הוא עובד "במגזר היהודי" בחיפה מ-15:00 עד 20:00. מר שאכר טען כי שעת המסירה לא צוינה כי לא היה מדובר ב"אישור מסירה מסודר".
31. מר שאכר אישר כי את שכר טרחתו הוא מקבל לפי מסירות שביצע בפועל, וכי במקרים בהם אינו מצליח לבצע מסירה, אינו מתוגמל על טרחתו.
32. משום מה, בתחילת עדותו, מבלי שנשאל על כך, מר שאכר הציג את עצמו כ"מי שעובד כמו שצריך".
33. בית הדין אינו מטיל כל דופי פוזיטיבי בעד מר שאכר, וכדי לקבוע כי קיים ספק סביר בשאלת מסירת המסמכים לנאשמת 2 אין צורך בכך. ואולם צירוף הנסיבות שצוינו לעיל - תחום עבודתו של מר שאכר ב"מגזר היהודי" בחיפה שאינו עובר את השעה 20:00 ומגוריו בבועינה נוג'ידאת, עדותה של הנאשמת 2 בדבר עבודתה בהוראה במכללה בעטייה בדרך כלל אינה חוזרת לדירתה לפני 20:00, שיטת התגמול של מר שאכר, היעדר ציון של שעות המסירה, נידוב העדות בדבר "עבודה כמו שצריך", העובדה שהנאשמת 2 פעלה להעברת רשימת עובדים מיד לאחר שקיבלה דרישה להעברתה ועדותה של הנאשמת 2 אשר אנו מקבלים כסבירה - מביא למסקנה שהנאשמות ביססו קיומו של ספק סביר בדבר מסירת הדרישות אליהן.
34. אין חולק שהנאשמות לא קיבלו את הדרישות להמצאת מסמכים מ-5.7.11 ו-16.8.11. אכן, מדובר בהודעות על דואר רשום שלא נדרשו. המאשימה טוענת כי יש בכך כדי לתמוך בדפוס של אי שיתוף פעולה עם רשויות החקירה. איני סבור שטענה זו מבוססת, ומכל מקום אין בה כדי לאיין את הספק הסביר העולה מן הנסיבות שפורטו לעיל.
35. אשר כל כן החלטתי לזכות את הנאשמות מן האישום הראשון בכתב האישום המתוקן.

האישום השני

36. כאמור, על פי הנטען באישום השני, החברה לא המציאה למר בן שמואל תלושי שכר לחודשים 4/10, 5/10 ו-8/10.
37. בהתאם להוראת סעיף 25ב(א)(1) לחוק הגנת השכר, מדובר בעבירה מסוג של אחריות קפידה, שאינה דורשת הוכחת יסוד נפשי, כאמור בסעיף 22א(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. עם זאת, בידי הנאשמות להוכיח כי עשו את העבירה ללא מחשבה פלילית וללא רשלנות או שעשו כל שניתן למנוע את העבירה, בהתאם לסעיף 22ב(ב) לחוק העונשין.
38. בהתאם לסיווגה של העבירה הנדונה כעבירת "אחריות קפידה", על המאשימה להוכיח את היסוד העובדתי של העבירה - אי מסירת תלושי השכר למר דור בן שמואל בחודשים 4/10, 5/10 ו-8/10.
39. כמו כן, ככל שיוכח ביצוע העבירה על ידי החברה, וזו לא תוכיח כי עשתה אותה ללא מחשבה פלילית וללא רשלנות ושעשתה כל שניתן למנוע את העבירה, וככל שיוכח שהנאשמת 2 היא "נושא משרה" בחברה, הרי שעל פי סעיף 26ג(ג) לחוק הגנת השכר, חזקה היא שהנאשמת 2 הפרה את חובת הפיקוח וחובתה לעשות כל שניתן למנוע את העבירה בידי החברה, החלות עליה לפי סעיף 25ב(ב) לחוק הגנת השכר, ועליה נטל הראיה להוכיח שעשתה כל שניתן כדי למנוע את העבירה.

40. אין מחלוקת כי מר בן שמואל החל את עבודתו בחברה בחודש 5/09 וסיים אותה ביום 7.8.10. כן אין מחלוקת שמר בן שמואל לא עבד בחודשים ינואר, פברואר ומרץ 2010 (מר בן שמואל העיד כי התגייס לצה"ל ביום 24.1.10).
41. מר בן שמואל העיד כי קיבל תלוש שכר עבור חודש 7/10 בלבד. עדות זו, אשר הייתה ניתנת להפרכה בנקל על ידי הנאשמות, לא הופרכה. אמנם הנאשמות לא הואשמו אלא ביחס לשלושה חודשים בשנת 2010, אך אי הצגת תלושים לגבי כל תקופת עבודתו של מר בן שמואל, למעט תלוש לחודש 7/10, תומכת במסקנה שאכן לא נמסרו למר בן שמואל תלושים בחודשים 4/10, 5/10 ו-8/10.
42. בנסיבות אלה עובר הנטל לנאשמות להוכיח כי העבירה נעברה ללא מחשבה פלילית ושלא מרשלנותן ושעשו כל שניתן למונעה. הנאשמת תואשם בעבירה אם יוכח שהיא הפרה חובתה לפקח ולעשות כל שניתן למניעה העבירה בידי החברה לפי סעיף 26(ב) לחוק הגנת השכר. יהיה עליה להפריך החזקה שהיא הפרה חובות אלה.
43. אני סבור כי לא עלה בידי הנאשמות להוכיח את טענות ההגנה שהעלו.
44. הטענה הראשונה היא שהנאשמת 2 כלל אינה "נושא משרה". לטענת הנאשמת 2, הגדרת "נושא משרה" בסעיף 26(ג) לחוק הגנת השכר, הכוללת "מנהל פעיל בתאגיד, שותף, למעט שותף מוגבל, או בעל תפקיד אחר האחראי מטעם התאגיד על התחום שבו בוצעה העבירה", אינה חלה על הנאשמת 2.
45. לעניין זה טוענת הנאשמת 2 כי היא מינתה את רן הופמן כמנהל פעיל של פרק השעשועים סימפרק, והוא זה שהיה אחראי מטעם החברה על קבלת העובדים, הניהול השוטף, של הפארק, ובכלל זה רישום שעות העבודה של העובדים ומסירת תלושי השכר.
46. טענה זו אינה מקובלת עלי. הנאשמת 2 העידה, ולמעשה הודתה בכך בתשובתה לאישום השני, כי היא קיבלה את דיווחי השעות ובדקה אותם, ולאחר שאישרה אותם העבירה אותם לרואה חשבון להפקת תלושי שכר. לפיכך אין בסיס לטענתה כי לא הייתה לה מעורבות בנושא הכנת תלושי שכר. עוד נציין שעל פי עדותו של מר בן שמואל, המקובלת עלינו, הוא הכיר את הנאשמת 2 שהייתה נוכחת בפארק מיני ישראל, דבר המצביע גם על מעורבות שלה בניהול הפארק.
47. הנאשמות טוענות כי העובד בן שמואל עבד שעות מעטות בכל חודש, והעביר בקשה לתשלום שכרו עבור החודשים 4/10 ו-5/10 בחודש יולי 2010, וזו הסיבה שבעטיה הוצא לו תלוש עבור יולי בלבד.
48. טענה זו אמנם הוכחה ברמה העובדתית, אך אין היא מעמידה הגנה. היא גם אינה מתייחסת לאישום ככל שהוא נוגע לאי מסירת תלוש עבור חודש 8/10.
49. אכן, מר בן שמואל מסר בחקירתו מיום 30.6.11 (נ/4) כי היה מגיש לרן הופמן את השעות שעבד כל כמה חודשים. בעדותו בבית הדין מר בן דוד אישר אמירה זו, והסביר זאת בכך ש"לא היינו נפגשים. הוא לא היה מגיע, אני לא הגעתי, הייתי בצבא..." הוא לא הגיע כל שבת.
50. הנאשמות טוענות כי בכך שמר בן שמואל דיווח על שעות עבודתו רק כל כמה חודשים הוא מנע מהן את האפשרות לקיים את הוראת חוק הגנת השכר המחייבת מתן תלושי שכר. מדובר בטענה נפסדת. סעיף 25 לחוק שעות עבודה ומנוחה, התשי"א-1951 מטיל על מעסיק לרשום את שעות העבודה של כל עובד, ואין כל בסיס להטלת האחריות של הנאשמות לקיים חובתן לרשום שעות עבודה של עובד על העובד. ממילא אין מקום להתנות את

החובה להנפיק תלושי שכר לפי חוק הגנת השכר בכך שהעובד ידווח על שעות עבודתו.

51. הנאשמות לא הוכיחו כי העבירה בוצעה ללא מחשבה פלילית וללא רשלנות, ולא הוכיחו כי עשו כל שניתן למונעה.
52. הנאשמת 2 הייתה, כאמור, מעורבת בתהליך של הפקת תלושי שכר לעובדים. היא בדקה את סבירות הדיווחים של שעות העבודה של העובדים, אישרה אותם והעבירה אותם למשרד רואי חשבון להכנת תלושי השכר. לפיכך אינני מקבל את טענת הנאשמת 2 כי היא הייתה בעלת מניות פאסיביות. על פי הראיות בתיק, הנאשמת 2 הייתה בעלת מניות ומנהלת אקטיבית ומעורבת בניהול החברה, לרבות תהליך אישור דיווחי השעות ומסירתן לצורך הפקת תלושי שכר.
53. מינויו של מר הופמן כמנהל הפארק אינו כשלעצמו בגדר ביצוע כל הניתן למניעת העבירה. נדרשת מנושא משרה מעורבות מעבר לכך להבטחת מניעת עבירות: מתן הנחיות ברורות בדבר החובות החלות על העסק בניהולו השוטף, פיקוח סביר כי ההנחיות מבוצעות.
54. לפיכך הנאשמת 2 אף לא הפריכה את החזקה כי היא הפרה את חובת הפיקוח וביצוע כל הניתן למניעת העבירה.
55. אשר על כן החלטתי להרשיע את הנאשמות בעבירות שיוחסו להן באישום השני.
56. הנני מרשיע, איפוא, את הנאשמת 1 בעבירה לפי סעיף 24(ג) יחד עם סעיף 25ב(א)(1) לחוק הגנת השכר.
57. הנני מרשיע את הנאשמת 2 בעבירה לפי סעיפים 24(ג) יחד עם סעיפים 25ב(א)(1) וסעיף 26(ב) לחוק הגנת השכר.
58. הצדדים יגישו מועדים מתואמים לטיעונים לעונש לחודשים 9-10/15, תוך 7 ימים מיום שתומצא להם הכרעת דין זו.

ניתנה היום, י"ג אב תשע"ה, 29 יולי 2015, בהיעדר הצדדים ותישלח אליהם.